

ἀργά, οὔτε ὑπάρχει ἐλπίς νὰ τὸ εὔρω Καὶ πῶς θὰ τολμήσω νὰ τὸ εἰπῶ τοῦ πατέρα!

Καὶ ἐβούρκωσαν ἐκ νέου τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς καὶ τὰ ῥοδόχροα μάγουλά τῆς ἐπορφυρώθησαν ἀπὸ αἴσθημα λύπης καὶ στενοχωρίας.

Ἡγέρθη, τὴν ἔθλιψα εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ τὴν κατέκλυσα δι' ἀσπασμῶν.

— Σοφία, τῆς εἶπα, εἶσαι ἄδικος· ὁ πατέρας σου θὰ σοῦ τὸ συγχωρήσῃ ὅταν μάθῃ ὅλη αὐτὴ τὴν συγκινητικὴ ἱστορία.

Ἐκείνη εἰσιῶπα σύννους καὶ περίφροντις.

— Ὡστε, τὴν ἠρώτησα, καὶ ὁ ἰδικός μου ὁ Σταυρός, τὸ μικρόν μου ἐκεῖνο ἐνθύμημα ποῦ σοῦ εἶχα χαρίσει στὴν ἐορτὴν σου;...

Μὲ ἐκύτταξε μὲ μίαν γλυκύτητα ἀνέκφραστον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδιάβασα τὴν ἀπάντησίν τῆς πρὶν τὴν ἐκστομίση, ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε: τάχα δὲν ἐννοεῖς τί τὸν ἔκαμα;

Δὲν τὴν ἀφῆκα νὰ μοῦ δικαιολογηθῇ.

— Σὲ ἐννοῶ καὶ σε συγχωρῶ ἐγὼ πρώτη, τῆς εἶπα καὶ τὴν ἐφίλησα διὰ χιλιοστὴν φοράν εἰς τὰ μεγάλα μαῦρα καὶ ἀγγελικά τῆς μάτια.

Ἐν Σύρῳ, 10 Σεπτεμβρίου, 1897.

ΜΑΡΙΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

Λ Α Ϊ Κ Α Δ Ι Σ Τ Ι Χ Α

Μ' ἀρρώστησες κ' ἀπάντησα στὴ πόρτα σου τὸ Χάρο,
καὶ τοῦπα: σύρε ἀπ' ἐδῶ, ἐγὼ θὲ νὰ τὴν πάρω!

Τὴν ὥρα ποῦ γεννήθηκες σὲ μοίραναν ἢ Μοῖρες,
ἐπῆρες χάρες κ' ἐμμορφιές, μόνο καρδιά δὲν πῆρες.
